

1 Eylül Dünya Barış Günü ve Unutulmaması Gereken Gerçekler

İnsanlığın barış istem ve özlemi, binlerce yıla yayılan tarihi ile özdeşdir. Ancak insanlığın önceki dönemlerini aşan tarzda sınıflı toplumların doruğu olan bir önceki yüzyılda yaşanan iki büyük yıkımın, iki büyük paylaşım savaşının sonuçları, eşitlik, barış, özgürlük ve toplumsal demokrasinin ivediliğini bütün insanlığın önüne koymuştur.

20. yüzyılın bütün büyük ve bölgesel ölçekli savaşları, bu savaşların yarattığı sonuçlar yanısıra, dikkatlerin bu savaşların nedenlerine de çevrilmesini engellemelidir. Nedensellik ile sonuçlar arasındaki ilişki, modern tarihin sömürü ve paylaşım eksenli ilişkilerini kavramamızda bütünlüklü yaklaşımlar geliştirmemize olanak sağlamaktadır.

Birinci ve ikinci Dünya Savaşları, bu bağlamda, tamamen emperyalist güdü ve amaçlarla yaşanmış; iki paylaşım savaşı arası ve sonrası dönemdeki bütün uluslar arası diziliş ve saflaşmalar yine bu gerçeklerin görülüşüyle birlikte dünyamız, aydınlık bir yaklaşımla anlaşılır kılınabilmiştir. Her 1 Eylül'de bütün ilerici güçlerin gösterdiği tepki de işte bu bağlama oturmaktadır.

İlk paylaşım savaşının ardından emperyalist güçler arası değişen denge ve ilişkiler ile kapitalizme içkin olan yapısal bunalımların çakışması, dünyayı ikinci bir paylaşım savaşına götürmüştü. İkinci savaş sonrası ortaya çıkan iki kutuplu dünya tablosu, emperyalistler arası çelişkilerin ön plana çıkmasına engel olmuş, hatta sosyal devlet gibi görel bir denge durumunun oluşmasına bile neden oluşturmuştu. Ancak iki kutuplu dünya bir tür durağan bir denge durumuna ulaştı, ABD ve İngiltere'deki Reaganizm ve Thatcherizm'de somutlandığı üzere emperyalizm, uluslar arası ölçekte yeni sermaye birikim süreçlerinin önünü açmaya girişti. Günümüzde bütün sonuçlarıyla görülen neo-liberal politikaların 1980'lerde atılan temelleri üzerinde 1990'ların tek kutuplu dünyasında gerçekleştirdiği atak, bugünlerin Afganistan, Irak işgalleri ve Filistin sorununda izlenebilen gerilemenin zeminini oluşturmuştur.

Afganistan, Irak işgalleri ile Filistin'de estirilen terörün Ortadoğu'dan Kafkaslara ve Uzak Doğu'ya dek enerji, petrol, su ve doğalgaz kaynaklarına ilişkin paylaşım ve egemenlik alanları oluşturma politikalarının bir parçası olduğu açıktır.

Yalnızca bu kadar da değil. Tek kutuplu dünyanın yeni kodlamaları olan "globalleşme", "yeni dünya düzeni", "küreselleşme" vb. tanım ve kavramlar, yalnızca belirgin bir işgalci yayılmaya değil, günümüz emperyalizminin ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel düzlemlerdeki açılımlarına da işaret etmektedir.

Küreselleşme süreçlerinin bu baskın karakterinin bizde ve başka birçok az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkedeki karşılığı, özelleştirme, esnek istihdam ve üretim modelleri, sosyal güvenlik kamuyu yönetimine, yerel yönetimlere dek bütün toplumu ilgilendiren uyum (eklemlenme) yasalarıdır.

Küreselleşme süreçlerinin bu yönleri, bütün emperyalist odakların ortak çıkarlarına; Afganistan, Irak işgalleri ve sıradaki ülkelere yönelik baskılar ABD-İngiltere eksenli odak ile Avrupa, Japonya, Rusya, Çin vd. arasındaki güç dengelerine ilişkin çıkar farklılaşmasına ve yeni paylaşım alanlarına işaret etmektedir.

İşte ülkemiz böylesine çok yönlü bir çıkar çatışması ve egemenlik alanının ortasında, dış bağımlılığını her geçen gün artırıcı işbirlikçi politikalara mahkum kılınmak istenmektedir. Masonundan modernine ve dinci görünümlüsüne kadar bütün siyasi iktidarlar, bağımsızlıkçı bir dış politikadan özenle kaçınmaktadırlar, zira iç ve dış politika ile ekonomik ve siyasi politikalar arasında kopmaz bağlar bulunmaktadır.

Dünyadan ülkemize, ülkemizden dünyaya, sosyal sorunlardan siyasal sorunlara, ekonomik olandan kültürel olana, nereye bakarsak bakalım; bizleri kuşatan sömürü ve çıkar ilişkileri ile dış bağımlılığa artık dur demek gerekiyor çünkü barışa her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.